

Sygn. akt: I C 728/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Patrycja Pacholska-Stolarz
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2016 r. w Inowrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. L. kwotę 10.000,00zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2011r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.217,00zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 1.969,03zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych 03/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od których uiszczenia których powód był zwolniony.

SSR Patrycja Pacholska-Stolarz

I C 728/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 listopada 2011r. (sprecyzowanym pismem z dnia 2 stycznia 2012r.) powód Ł. L. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego – (...) S.A. w W. kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 13 czerwca 2010r. z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 2011r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, że w dniu 13 czerwca 2010r. w I. kierujący pojazdem marki O. nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, doprowadził do zdarzenia drogowego z pojazdem marki F. nr rej. (...) kierowanym przez powoda. W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci złamania rzepki kolana prawego, stłuczenia stawu łokciowego lewego z otarciem naskórka, urazu kręgosłupa szyjnego. W konsekwencji został przewieziony do (...) szpitala, a po zaopatrzeniu został wypisany do domu z zaleceniami dalszego leczenia w poradni ortopedycznej oraz prowadzenia oszczędzającego trybu życia. Był narażony na ogromny ból i cierpienie. Osobiście

zgłosił szkodę pozwanemu, który przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił powodowi kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia, odmawiając dopłaty dalszej kwoty zadośćuczynienia. Powód podniósł, że oprócz cierpień fizycznych doznał również urazu psychicznego, z powodu którego musiał korzystać z leczenia psychiatrycznego. Dolegliwości bólowe oraz obawa o to, czy uda mu się powrócić do dawnej sprawności fizycznej dodatkowo utrudniały rekonwalescencję powoda, który przed wypadkiem prowadził bardzo aktywne życie towarzyskie. Uprawiał sport, głównie piłkę nożną, która jest jego pasją. W chwili obecnej może tylko pomarzyć o grze w piłkę nożną.

W dniu 8 marca 2012r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że wypłacił powodowi kwotę blisko 9.000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania i w jego ocenie kwota ta przy uwzględnieniu takich czynników jak charakter doznanych przez powoda urazów i wynikającego z nich poczucia krzywdy, wiek poszkodowanego, czy też zapatrywania na przyszłość jest w okolicznościach sprawy odpowiednia. Pozwany wskazał, że dochodzenie pozwem zadośćuczynienia w dodatkowej kwocie 10.000 zł, czyli łącznie w kwocie 18.000 zł jest nieuzasadnione. Powołując się na orzecznictwo sądowe wywodził, że żądane przez powoda zadośćuczynienie byłoby nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda kosztem pozwanego. Pozwany wskazał również, że najwcześniejszą datą, od której powód ewentualnie mógłby domagać się odsetek jest 4 kwietnia 2011r., a to z uwagi na okoliczność, że dopiero wraz z pismem z dnia 16 marca 2011r., które wpłynęło w dniu 21 marca 2011r. powód dostarczył pozwanemu resztę posiadanej przez siebie dokumentacji medycznej, koniecznej dla oceny dochodzonych roszczeń. (k. 28-30)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2010r. w I. kierujący pojazdem marki O. nr rej. (...) nie zachowując należytej ostrożności wymaganej w ruchu drogowym doprowadził do zdarzenia drogowego z pojazdem marki F. nr rej. (...) kierowanym przez powoda Ł. L.. Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

dowód: okoliczności bezsporne, zaświadczenie o kolizji drogowej z dnia 13 czerwca 2010r. k. 14 akt szkody

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do (...) szpitala, gdzie został zaopatrzony w szpitalnym oddziale ratunkowym. Rozpoznano u niego złamanie rzepki kolana prawego bez przemieszczenia z otarciami naskórka i powierzchowną raną o wymiarach 0,2x0,3 cm w przednio-przyśrodkowej powierzchni stawu, stłuczenie stawu łokciowego z otarciem naskórka, naciągnięcie więzadeł nadkolcowych odcinka szyjnego kręgosłupa. Zastosowano jałowe opatrunki, staw kolanowy umieszczono w opatrunku gipsowym – tutorze. Równocześnie powód został skierowany do dalszego leczenia w poradni ortopedycznej.

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał silne dolegliwości bólowe, wymagał zażywania silnych leków przeciwbólowych przepisanych przez lekarza.

W dniu 27 lipca 2010r. usunięto opatrunek gipsowy z kończyny dolnej. Powód nadal odczuwał bardzo silne bóle.

Następnie powód został skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne, które odbywał w dniach 2-13 sierpnia 2010r. Stosowano wówczas m.in. krioterapię i laser. Kolejną serię zabiegów powód odebrał w dniach 6-17 grudnia 2010r. W dniach 18-31 stycznia 2011r. powód po raz kolejny odbywał zabiegi rehabilitacyjne. W dniu 1 marca 2011r. został po raz kolejny skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne (k. 104 akt szkody)

bezsporne, nadto dowody: dokumentacja medyczna powoda k. 15-18, 63-69, 100-103, 109-114 akt szkody, opinia pisemna biegłego ortopedy k. 57-60, 123-124, 144-145, opinia biegłego neurologa k. 77-78, 163

Powód w chwili wypadku miał 19 lat. Biegli sądowi stwierdzili, że na skutek opisanego wyżej zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci: złamania rzepki kolana prawego, stłuczenia stawu łokciowego lewego z otarciem naskórka, skręcenia kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym.

Łącznie stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda w następstwie przedmiotowego wypadku biegli sądowi z dziedziny ortopedii i neurologii ocenili na 11 %, w tym sześcioprocentowy uszczerbek dotyczył złamania prawej rzepki, a 5-procentowy – skręcenia kręgosłupa szyjnego.

W dacie badania lekarskiego przeprowadzonego przez biegłego sądowego z dziedziny ortopedii w dniu 3 lipca 2012r. uzyskano wygojenie złamanej rzepki kolana prawego z pełnym zakresem ruchomości w stawie kolanowym prawym i dobrą wydolnością statyczno-dynamiczną kończyny prawej dolnej. Uraz kręgosłupa szyjnego po okresie rehabilitacyjnym nie wykazuje objawów uszkodzenia układu kostnego. Wydając opinię w dniu 6 lipca 2012r. biegły lekarz ortopeda stwierdził, że nadal mogą okresowo występować dolegliwości bólowe oraz ograniczenia ruchomości w obrębie kolana prawego. Wymagać to będzie okresowego leczenia i okresowej rehabilitacji. Zmiany należy uznać za utrwalone.

Z neurologicznego punktu widzenia zakres doznanych obrażeń nie ma znaczącego wpływu na dalsze funkcjonowanie organizmu powoda. Obrażenia doznane przez powoda wiązały się ze znacznymi dolegliwościami (ból, cierpienie) przez okres kilku tygodni po doznanym urazie. Rokowania na powrót do zdrowia po wypadku z dnia 13 czerwca 2010r. były pomyślne. Pod względem neurologicznym następstwa powypadkowe u powoda nie miały charakteru utrwalonego i nieodwracalnego.

dowód: opinia pisemna biegłego ortopedy dr n. med. S. F. k. 57-60, opinia pisemna biegłego neurologa dr n. med. J. R. k. 77-78, historia choroby k. 79-83 akt sprawy, k. 58 akt szkody, zeznania powoda k. 205-206.

W sferze zdrowia psychicznego powoda bezpośrednim skutkiem zdarzenia były zaburzenia adaptacyjne, polegające na spadkach nastroju, drażliwości, stanach lękowych. Lekarz z poradni ogólnej skierował powoda do poradni zdrowia psychicznego w celu obserwacji jego stanu po wypadku komunikacyjnym. Około miesiąc po wypadku powód podjął leczenie psychiatryczne. Stwierdzone dolegliwości ustąpiły po leczeniu lekami przeciwłękowymi, przeciwdepresyjnymi i lekiem przeciwpadaczkowym. Powód pozostawał pod opieką poradni zdrowia psychicznego do grudnia 2010r. Urazy doznane w wyniku wypadku z dnia 13 czerwca 2013r. nie pozostawiły u powoda następstw w sferze psychicznej.

dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny psychiatrii T. G. k. 97-98, dokumentacja medyczna na k. 19-23, 59-61 akt szkody, zeznania powoda k. 205-206.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który w toku postępowania likwidacyjnego przyznał powodowi kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek zdarzenia z dnia 13 czerwca 2010r. Pozwany odmówił wypłaty dalszego zadośćuczynienia na etapie postępowania likwidacyjnego.

dowód: okoliczności bezsporne, nadto pisma stron w aktach szkody

Lekarze, z którymi pozwany konsultował w toku postępowania likwidacyjnego stan zdrowia powoda uznali, że w skutek wypadku wysokość procentowa trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda wynosi 8 % - w tym 6 % to uszczerbek związany ze złamaniem rzepki, a 2% dotyczy urazu sekretnego kręgosłupa szyjnego.

dowód: opinie lekarskie k. 39-40, 90-91 akt szkody

W dniu 22 czerwca 2013r. powód doznał wieloodłamowego złamania rzepki prawej, które nie miało związku ze zdarzeniem z dnia 13 czerwca 2010r.

dowód: dokumentacja medyczna k. 137-140, opinia biegłego ortopedy k. 144-145

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty prywatne, pisemne opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii oraz w oparciu o dowód z zeznań powoda.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, w tym akta szkody, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie wzbudziły one także wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości.

Powód został przesłuchany na okoliczność doznanych urazów i konieczności dalszego leczenia. Opisał przebieg leczenia oraz proces rehabilitacji. Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne, chociaż powód nie w pełni pamiętał istotne okoliczności, np. nie pamiętał czy w chwili wypadku był uczniem czy już skończył szkołę. W świetle tego, że powód aktualnie pozostaje pod opieką psychologiczno-psychiatryczną, również w związku z zażywaniem w przeszłości substancji psychoaktywnych - okoliczność że powód nie pamięta niektórych zdarzeń nie podważa wiarygodności pozostałych jego zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne opinie biegłych sądowych z dziedziny ortopedii dr n. med. S. F. (2), z dziedziny neurologii dr n. med. J. R. (2) i z dziedziny psychiatrii lek med. T. G.. W ocenie Sądu opinie były kategoryczne, jasne, spójne. Sąd pisemne opinie biegłych uznał za rzetelne, obiektywne, sporządzone zgodnie z tezą dowodową i precyzyjnie odpowiadające na postawione pytania. W opiniach uzupełniających biegli kilukrotnie potwierdzili swoje pierwotne opinie i szczegółowo odnieśli się do zarzutów pozwanego. Wnioski opinii są logiczne, wysnute na podstawie analizy akt sprawy, a w szczególności badania powoda. Sąd w pełni podziela argumentację w nich zawartą.

Co istotne dla rozstrzygnięcia sprawy - biegły dr n. med. S. F. (2) stwierdził w swej opinii pisemnej z czerwca 2012r. , że dalsza rehabilitacja pozwoli utrzymać w dobrym stanie miejscowym i ogólnym staw kolanowy prawy oraz zapobiec ograniczeniu funkcji tych narządów. W wieku powoda nigdy nie dojdzie do pełnego powrotu do stanu pierwotnego, gdyż zaszły już zmiany starzeniowe nie pozwalające na odtworzenie stanu pierwotnego. (k. 57-60)

W ocenie Sądu biegli sądowi w należyty sposób i szczegółowo uzasadnili dokonaną przez siebie ocenę stanu zdrowia powoda i skutków zdrowotnych, jakie na zdrowiu powoda wywarł przedmiotowy wypadek drogowy.

Opinie biegłych z dziedziny ortopedii i neurologii były kwestionowane przez pozwanego, jednakże zarzuty wysuwane przez pozwanego znać należy wyłącznie za polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych, popartymi wiedzą fachową i doświadczeniem zawodowym biegłych. Ponadto polemiczna postawa pozwanego polegająca na kwestionowaniu uszczerbku związanego z urazem kręgosłupa szyjnego w ocenie Sądu była nieuprawniona tym bardziej, że lekarz, z którym w toku postępowania likwidacyjnego pozwany konsultował przypadek powoda stwierdził, że uraz kręgosłupa szyjnego skutkuje u powoda 2% uszczerbkiem. Łącznie lekarze badający powoda w toku postępowania likwidacyjnego (na zlecenie pozwanego) ocenili wysokość uszczerbku na 8%.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

Wedle powoda rozmiar doznanej krzywdy, długotrwałość cierpień przemawiały za przyznaniem zadośćuczynienia w łącznej kwocie 18.000 zł (z czego 8.000 zł wypłacono w postępowaniu likwidacyjnym). Pozwany wywodził, że wypłacona dotychczas powodowi kwota w całości wyczerpuje jego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 822 k.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili zdarzenia powodującego szkodę, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta

umowa ubezpieczenia. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Tym samym pozwany winien naprawić szkodę wyrządzoną powodowi w tym jest zobowiązany do naprawienia szkody niemajątkowej.

Przesłanki do wystąpienia z roszczeniem o zadośćuczynienie pieniężne są w zasadzie analogiczne jak przesłanki dochodzenia naprawienia szkody majątkowej. Przepisy regulujące kwestie zadośćuczynienia, nie wprowadzają bowiem odrębnych przesłanek uzasadniających domaganie się tegoż zadośćuczynienia. Powszechnie się przyjmuje, że w tym zakresie należy odwołać się do ogólnych podstaw odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanką odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 415 k.c. jest bezprawność rozumiana jako powstanie szkody (krzywdy), działanie pozwanego niezgodne z prawem, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy, wina, oraz adekwatny związek przyczynowy między szkodą, a zawinionym zachowaniem pozwanego. Szkodą winna być rozumiana z uwzględnieniem treści przepisu art. 361 k.c. – jest to uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć w normalnej sytuacji, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Szkodą jest także szkoda niemajątkowa na osobie poszkodowanego, określana jako krzywda.

W myśl art. 444 § 1 k.c. - w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie zaś z art. 445 §1 k.c. - w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie na podstawie wskazanego przepisu może być przyznane pokrzywdzonemu tylko w przypadku wyrządzenia mu krzywdy poprzez naruszenie wskazanych w nim dóbr osobistych. Zatem zasądzenie stosownej sumy pieniężnej możliwe jest tylko w razie uszkodzenia ciała, wywołania rozstroju zdrowia, pozbawienia wolności czy też skłonienia za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zszpecenia, niemożności uprawiania dotychczasowej działalności, wyłączenia z normalnego życia). Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. W art. 445 k.c. mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawanej jednorazowo. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., IV CR 902/61; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65.; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, wyrok z 28.9.2001 r., III CKN 427/00.).

Treść art. 445 k.c. pozostawia z woli ustawodawcy swobodę sądowi orzekającemu w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 756/97, niepubl.).

Przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia nie należy zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (por. wyr. SN z 9.2.2000 r., III CKN 582/98, niepubl.). Charakter kompensacyjny zadośćuczynienia sprawia, że nie może ono stanowić zapłaty symbolicznej.

Przyznając powodowi dodatkową kwotę zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych, obok już wypłaconego w wysokości 8.000 złotych, Sąd miał na względzie zakres cierpień związanych z doznanymi obrażeniami, ujemne przeżycia w sferze psychicznej.

W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, iż powód doznał wskutek wypadku cierpień fizycznych i psychicznych, co wynika z dokumentacji medycznej, opinii biegłych sądowych, przesłuchania powoda, jak również z zasad doświadczenia życiowego. Rozmiar tych cierpień był w ocenie Sądu znaczny, albowiem ból wobec obrażeń doznaczonych w wypadku był silny i długotrwały, złamanie rzepki związane było z unieruchomieniem kończyny przez okres kilku tygodni, a następnie konieczna była rehabilitacja - fizjoterapia. Przed wypadkiem powód był osobą bardzo młodą i całkowicie zdrową i sprawną fizycznie. Uprawiał amatorsko sport- piłkę nożną. Poza tym w kilka lat po wypadku (jeszcze przed kolejnym złamaniem rzepki) pomimo zakończenia leczenia okresowo zdarzało się, że nadal występowały u powoda objawy bólu. Miało to z powodu odniesionych obrażeń ograniczenia, poważnie utrudniające życie codzienne. Doznał również ograniczeń dotyczących charakteru wykonywanej pracy – lekarz zalecał mu unikanie dźwigania ciężkich przedmiotów. W związku z tym, że powód podejmował prace fizyczne – jako pomocnik stolarza czy spawacz, które wymagały dźwigania, umowy o pracę nie były z nim przedłużane. Od czasu wypadku powód unikał uprawiania sportu z obawy o odnowienie urazu. Ponadto wymagał pomocy osób trzecich – rodziców przy czynnościach codziennych, w szczególności przy myciu.

Ból odczuwany przez powoda był silny i wymagał początkowo zażywania silnych leków przeciwbólowych, przepisywanych przez lekarza. Poza tym istotna jest okoliczność, że wypadek spowodował trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynoszący 11 %.

Wypadek łączył się także z cierpieniami psychicznymi powoda, ponieważ zdarzenie było nagłe i niespodziewane, spowodowało obawę co do stanu zdrowia i powrotu do sprawności. Stany lekowe były na tyle silne, że wymagały leczenia w poradni zdrowia psychicznego. Powód leczony był farmakologicznie, lekarz psychiatra zapisywał mu leki przeciwlękowe, przeciwdepresyjne i lek przeciwpadaczkowy.

Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia miał na względzie rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, jakich doznał powód w związku z wypadkiem. Z uwagi na młody wiek powoda, ograniczenia ruchowe wywołane urazem wymuszające znacznie zmniejszoną aktywność życiową, jak również silny długotrwały ból niewątpliwie stanowiły dodatkowe źródło ujemnych doznań wpływających negatywnie na komfort życia.

Podkreślić należy, iż znaczny dyskomfort wywołała konieczność znoszenia opatrunku gipsowego przez kilka tygodni, a następnie konieczność kilkukrotnych serii rehabilitacji w celu odzyskania sprawności fizycznej.

Wszystkie te okoliczności wskazują, że kwota 10.000 zł zadośćuczynienia żądana przez powoda w przedmiotowej sprawie jest uzasadniona w celu naprawienia poniesionej przez niego szkody niemajątkowej i wbrew twierdzeniom pozwanego nie jest wygórowana, lecz adekwatna do zaistniałej sytuacji faktycznej, a łącznie z kwotą wypłaconą przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym - 8.000 zł - łącznie wynosi 18.000 zł i stanowi „sumę odpowiednią” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Należy też zauważyć, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Na marginesie powyższych rozważań poczynić należy spostrzeżenie, że w aktach szkody znajduje się dokument zatytułowany „rozliczenie szkody” (k. 48v akt szkody), z którego wynika, że pozwany ustalił tzw. progi negocjacyjne

dotyczące wysokości zadośćuczynienia w granicach od 9.600 zł do 17.600 zł. Tym samym postawa pozwanego, który wypłacił jedynie kwotę 8.000 zł, a więc poniżej wartości zadośćuczynienia akceptowanej przez samego pozwanego, a w toku procesu stanowczo oponował przeciwko przyznaniu dalszego zadośćuczynienia jawi się jako niezrozumiała. Ponadto pozwany proponował powodowi ugodową „dopłatę” zadośćuczynienia w wysokości 4.500 zł. (k. 118 akt szkody)

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 445 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji zgodnie z żądaniem pozwu – w części dotyczącej należności głównej, oraz odsetek ustawowych od kwoty 10.000 zł, które zasądził zgodnie z żądaniem powoda od dnia 19 marca 2011r. do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda pismem z dnia 28 stycznia 2011r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 1 lutego 2011r.) wezwał pozwanego do wypłaty dodatkowego zadośćuczynienia. Zgłoszenie szkody pozwany otrzymał w dniu 18 czerwca 2010r. Żądanie odsetek od dnia 19 marca 2011r. jest zatem uprawnione, z uwagi na treść art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 2 w myśl art. 98 k.p.c., przewidującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Powód mocą postanowienia z dnia 8 marca 2012r. (k.20) został w całości zwolniony od kosztów sądowych. Na koszty procesu po stronie powoda składały się zatem wyłącznie koszty zastępstwa procesowego. W ocenie Sądu brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego wyższych niż minimalne określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W myśl § 6 pkt 4 rozporządzenia stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 5 000 zł do 10 000 zł – 1 200 zł. Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda, dodając do niej kwotę 17 zł poniesioną w tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W punkcie 3 sentencji orzeczono o obowiązku pokrycia przez pozwanego nie uiszczonych kosztów sądowych wynoszących łącznie 1.969,03 zł, na którą to kwotę składają się: opłata wynosząca 500 zł oraz wydatki związane z opiniami biegłych sądowych wynoszące 1.469,03 zł (k. 61,84,100,125,146,164).

SSR Patrycja Pacholska-Stolarz